

af denne Løn, var det i alle Tilfælde nødvendigt at komme til Hjælp i Øjeblikket. Selvfølgelig kunde ingen være blind for — det har alle i Rigsdagen været enige om —, at disse Mennesker maatte hjælpes og hjælpes ret hurtigt. Den samme Nødvendighed har ikke været til Stede overfor dem, der sad med de bedre Lønninger, men man har alligevel fra enkelte Sider her i Rigsdagen, ganske særlig fra konservativ Side, hævdet det Standpunkt, at de Mennesker, som havde en bedre Løn, var lige saa fuldt berettigede som de med de mindre Lønninger til at komme i Betragtning, naar der var Tale om Dyrtidstillæg eller Løntillæg. Hvad enten man kalder det Dyrtidstillæg eller Løntillæg, er det i og for sig det samme, idet begge Dele er foranledigede ved den faktisk eksisterende Dyrtid. Jeg indrømmer for mit Vedkommende, at dette er et Standpunkt, som meget vel lader sig forsvare rent teoretisk. Men hævder man, at naar en Embedsmand f. Eks. har 10 000 Kr. i Indtægt, men hans Løn er værdiforringet med en vis Procent, f. Eks. Halvdelen eller en Trediedel, har Samfundet ogsaa en moralsk Forpligtelse til paa den ene eller den anden Maade at vederlægge det Tab, som han har lidt i Kraft af Dyrtiden med Hensyn til de Livsfor nødenheder, som nu en Gang er nødvendige for Mennesker, hvorfor man kræver dette Løntillæg gennemført helt op til de allerøverste Lønningsklasser, saa er det et Standpunkt, som meget vel lader sig forsvare rent teoretisk, men jeg anerkender i hvert Fald ikke, at den samme Nødvendighed er til Stede her som overfor de lavt lønnede. Den eneste reelle Begrundelse er den, som jeg har hørt fremført flere Steder fra, og som det ærede 5te Medlem for 2den Kreds (Dahl) kom ind paa, da han sagde, at det gjaldt om at drage de bedste Kræfter til sig indenfor Statens Tjeneste, og jeg indrømmer, at det er en Realitet, thi det siger sig selv, at hvis Staten skal konkurrere med de frie Erhverv og drage de bedste Kræfter til sig, saa maa den ogsaa byde dem saadanne Vilkaar, at det virkelig lader sig gøre; men udover dette forekommer det mig ikke, at der er nogen virkelig Begrundelse derfor.

Jeg kommer saa til et lille Ønske, som jeg selvfølgelig ogsaa har, og som jeg gerne vil præsentere for den højtærede Finansminister. Jeg lagde Mærke til, at den højtærede Minister, da han nævnede en enkelt Bestemmelse om det midlertidige Dyrtidstillæg, ogsaa nævnede Bestemmelsen i § 4, som gaar ud paa, at der ogsaa ydes Hjælp til de Mennesker, der arbejder i Statens Ho-

spitaler, selv om de ogsaa faar Kosten. Jeg lagde Mærke til, at Ministeren nævnede en enkelt Gren af disse Funktionærer, nemlig Sygeplejerskerne. Jeg vil da gerne spørge den højtærede Finansminister, hvor vidt han udstrækker dette Begreb. Der staar i § 4: „For Tjenestemænd ved Statens Hospitaler og ligestillede, der modtager Kosten af Staten som en fast Del af deres Løn“ o. s. v. Jeg vil da gerne spørge om, i hvilken Udstrækning Ordene „og ligestillede“ skal tages. Jeg fik nemlig forleden Dag et Brev fra en ung Pige, der er Elev ude paa Rigshospitalet, og jeg vil gerne have Lov til at gøre opmærksom paa, hvorledes Forholdet er for disse Menneskers Vedkommende. De har en Læretid af 3 Aar. I det første Aar faar de Kost, Logi, Arbejdskjoler, Forklæder, Vask samt Lys og Varme, men ingen Gage. De to næste Aar faar de en Løn af 20 Kr. maanedlig. Nu meddeler den unge Pige mig, at en hel Del af de unge Piger, som har overtaget den ansvarsfulde Gerning, det er at være Sygeplejerske — selv om de er Elever, maa de dog vaage o. s. v. —, er saaledes stillede i Øjeblikket, at de aldrig kan forlade Hospitalet paa Grund af, at de mangler det nødvendige Tøj. Den unge Pige skriver saaledes: „Jeg for mit Vedkommende er ikke saa daarligt stillet, fordi jeg er i Stand til at faa en hel Del af mit Tøj derhjemme fra, men en hel Del af mine Kammerater er saadan stillede, at de i dette Øjeblik faktisk er bundne til Hospitalet, fordi de ikke har det nødvendige Tøj til at forlade Hospitalet i.“ Derfor beder hun om, om der ikke maa blive taget et saadant Hensyn. Jeg for mit Vedkommende vil gerne føje mit Ønske til hendes, om ikke der var Mulighed for at faa disse unge Mennesker med under de „ligestillede“, saaledes at de kom med ind under § 4 om det midlertidige Dyrtidstillæg. Jeg synes, at det ligefrem er Synd, hvis disse unge Mennesker er saaledes stillede, og jeg tror, at den her givne Fremstilling er rigtig.

Mit andet Ønske er i nøje Tilknytning til det, som blev udtalt af den ærede Ordfører for Venstre (Maegaard), ligesom andre ærede Medlemmer, der før har haft Ordet, har været opmærksomme derpaa. Det forekommer mig, at den Bestemmelse, som blev indført i Folketinget i § 2, at de Forhøjelser, som maatte være bevilgede til Lærere og Lærerinder ved de kommunale fuldstændige højere Undervisningsanstalter, medregnes ved Løntillæggets Fastsættelse, er uklar. Det forekommer mig, at den højtærede Minister har ganske Ret i den Bemærkning, han gjorde, om, at han ikke var sikker paa, at den nødvendige eller tilstrækkelige Lighed,